

ЗАРОВЕНОТО ИМАНЕ

Имаше едно време едно момченце. Зимно време носеше стария одърпанъ кожухъ на дѣда си, а лѣтно тичаше по ризка. Имаше единъ голѣмъ рунтавъ калпакъ. На калпака — тенекиено кръстче. Димчо се казваше момченцето. То играеше цѣлъ день по двора, гонеше гжскитѣ, дърпаше опашката на кучето и носеше въ една оклоцана стомничка вода на баба си, да вари бобъ въ малкото гърненце.

Единъ есененъ день дѣдо му каза:

— Димчо, ти порастна вече. Стига ти толкозъ игра. Сега вече ще работишъ. Трѣбва да се научишъ отде се взема хлѣба на хората. Утре ще дойдешъ съ мене на оранъ. Ще водишъ кравитѣ. Че като изровимъ имането заринато въ нивата, ще ти купя едно ножченце съ шарена дрѣжка, да рѣжешъ върбитѣ и си правишъ свирки. Ще ти купя и единъ бѣлъ калпакъ. Много си слушливъ и много си добъръ! И ако ме слушашъ и утре, намѣримъ ли имането, ще ти купя на Кръстовския панаиръ и ножче и калпакъ.

Димчо подскочи отъ радостъ, блѣсна вратата, изкочи на двора и отиде на улицата. На всички се похвали. После се върна, хапна набързо малко бобъ и легна. На сутринята дѣдо му викна:

— Димчо! Ехе, заспалъ като пънь!

Димчо отхвърли козяка и скочи:

— Кой, азъ ли? Отъ кога съмъ се събудилъ!

Дѣдо му излѣзе на двора. Димчо го сподире, качи се на колата, седна на мекото сѣно и грабна остена. Дѣдо му поведе кравитѣ и рече:

— Слушай какъ пѣятъ малкитѣ пѣтлета!

Димчо слуша, ама не ги чува. Той дига остена и бута кравитѣ:

— Дий!